

FILE COPY ONLY
DO NOT REMOVE

מחנה רמת בצנדה

ש ל ג י ה

מחנה בחשונים

המשתתפים:

בערות הארמון: פולט; מיכאל; סוזן; קולט

דנדוברט: דניאל אשריט

המלכה ברנבורג

שלגיה

הנסיך פלור ימזנט

בני לוריתו של הנסיך

המלכה חקט

הנסיך ג'ן

הנמדים: חמי; טרופי; גרמני; טנידי; דומי; טלימי; באפול

הורמלת וזקנה

הנשי והנרי

שיר שלגיה

זה יום חגיגי לך

בו חלומי יבוא

ולבי השבור אז יבריא

ואמנא עוד, אמנא את איתי

הוא גם שלי ידוע

ויחגש הלום

גם חקך לחיים, היים של בדידות

חפיה אהבה ילדות

ש ל ג י ה

תמונה א'

בארמון

(הנערות רוקדות עם בלונים; מטחקות)

(נכנסת בומבס).

בומבס: אני יוצא מדעתי, איזה רעט! זה ארמון או קרקט?
קולט, מינט, פאולט, סוזט! (הנערות חדלות לרקוד)

הנערות: כן, סיר דנדיברט בומבס.

בומבס: (מתחנן) קצת טקט, קצת סדר.

הנערות: כן, סיר דנדיברט בומבס. (מתחיל לצאת; נזכר במטהו)

בומבס: אני לגמרי מבולבל. באתי להודיע (טוחח מגילה):

הנסיך פלורימונט בא לבקר אצלנו.

הנערות: (מראות סמני טמחה)

סוזט: האם יבואו אתו גם בחורים אחרים?

בומבס: בודאי. בן מלך אינו בא בלי בני לווייה.

הנערות: (מפטפות בטמחה)

בומבס: אני מתחנן ממש. אני מתחנן כי יהיה פה סדר (בצאתו):

אני מבולבל לגמרי.

- פולט: (מחקות אותו), בואו נודיע לסלגיה.
- קולט: היא והנסיך פלורימונט היו מטחקים ביחד כשהיו ילדים קטנים.
- מינט: היא כל כך תשמח
- סוזט: איפה סלגיה?
- פולט: בודאי במטבח. מדיחה כלים.
- קולט: מאז מותו של המלך, סלגיה תמיד במטבח, תמיד עובדת.
- מינט: נסיכה מסכנה
- סוזט: אני הולכת לקרוא לה (יוצאת)
- פולט: איך אני נראית?
- מינט: יפה, ואני? (מחקרבת לראי)
- קולט: אל תסתכלי בראי הזה. זה ראי-קסם של המלכה.
- פולט: אני חושבת כי המלכה מכטפה. פעם ראיתי אותה רוכבת ורוקדת על מטאטא.
- (נכנסות סוזן וסלגיה. הנערות מסתחוות לפני סלגיה).
- סלגיה: למה אטמח? המלכה בודאי חמצא עבודה בטבילי ולא אראה אותו... (נטמעים צעדים)
- סוזט: הנה בומבס.
- סלגיה: הוא יספר למלכה שאני פה.
- מינט: הוא יספר למלכה שאני פה.

- בומבס: (נכנס) אני לגמרי מבולבל. שכחתי להודיע לכן כי תרקודנה ואלס. כשהנסיך יבוא (מדגים ומלווה בשיר)
- מינט: אולי אחת תרקוד; אחת רוקד יפה כל כך...
- בומבס: המ... תודה... באמת... (הנערות צוחקות. בומבס מתחיל לצאת בכעס - חוזר בו): שכחתי דבר חשוב מאד: המלכה ברנגומר החליטה שיש עבודה רבה במטבח ושלגיה לא תוכל לראות את הנסיך (יוצא).
- שלגיה: (יוצאת ממחבואה) אמרתי לכן; ידעת? שכך יהיה.
- סודס: לא, לא שלגיה; את תרקדי אתנו.
- שלגיה: אבל - - -
- פולט: נשים מסכות על העיניים... (הנערות מתרגשות: רעיון מצויץ)
- שלגיה: בבגדים האלה?
- מינט: נלביש אותך בבגדים שלנו.
- שלגיה (מתרגשת) אני כל כך רוצה לראות את פלורימונט. הוא היה ילד נחמד. אני תמיד חולמת עליו, אולי באמת...
- קולט: אין זמן, מחר... הבגדים (הנערות מתחילות להלביש במהירות את שלגיה: "החצאית שלי והחולצה שלי... הנה פנינים... אני אסרק אותך... את יותר יפה מן...").
- סודס: ש... אם המלכה תשמע שיש נערה יפה ממנה, היא תעשה משהו נורא.
- פולט: המסכות!

טוֹזַט: אַנִּי אֲבִיאָנִי

מִיָּבֶט: אַה, שְׁלֵגִיָּה, אַחַת כָּל כֵּךְ עִמָּח!

שְׁלֵגִיָּה: (עוֹמֵדֵת כָּל הַזְּמַן כְּחֹלְמֵת בְּחֻקֶּיךָ; מִתְחִילָה לִשְׁרֹ: עוֹד יִבּוֹא יוֹם. בְּסִימָהּ, טוֹזַךְ מִתְפַּרְצֵת):

טוֹזַט: מֵהָר, הוּא בָּא! הוּא בָּא!

בוֹמְבֵט: (מִתְפַּרֵץ) הַנְּסִיךְ הַגִּיעַ; שָׁקֵט; עֲשִׂינָה מִשְׁהוּ; לִשְׁבֹת; לֵא. לְעִמּוֹד. הוּד מַעֲלָתוֹ הַלּוֹרִימוֹנֵט, בֶּן הַמֶּלֶךְ. אֲבִימוֹנֵט. (הַנְּעִרֹת וּבוֹמְבֵט מִשְׁתַּחֲוִיִּים לִפְנֵי הַנְּכֻנְסִים: בֶּן הַמֶּלֶךְ וּבְנֵי לוֹוִיתוֹ).

בוֹמְבֵט: בְּשֵׁם הַמֶּלֶכֶת בְּרִנְגוֹמֵר: בְּרוּךְ הַבָּא. הַמֶּלֶכֶת תַּחֲיָה מוֹכֵנָה בְּעוֹד רִבְעִים אַחֲדִים. הִיא מִתְלַבֶּשֶׁת. בִּינְתֵיכֶם אוֹלֵי הוּד מַעֲלָתוֹ רֹצֵה לְרַקוֹד וְאַלֵט?

הַנְּסִיךְ: אֲנִי עֵיף קֶצֶת מִן הַדֹּרֵךְ (רֹצֵה אֶת שְׁלֵגִיָּה). כֵּן, אֲשַׁמַּח לְרַקוֹד. (נִיגֵשׁ אֶל שְׁלֵגִיָּה; יֵתֵר הַבְּוֹרִים בּוֹחֲרִים בְּשֵׁאר הַנְּעִרֹת וְכוֹלֵם רִבְקִידִים וְאַלֵט. הַנְּסִיךְ וְשְׁלֵגִיָּה מְדַבְּרִים חֹךְ כַּדֵי רַקוֹד).

שְׁלֵגִיָּה: הֲאֵם אַתָּה יוֹכֵר אֵינִי?

פְּלוֹרִימוֹנֵט: אֲנִי יוֹדֵעַ שְׁהָיִיתָ אוֹתוֹךְ פֵּעַם, מֵחֵי?

שְׁלֵגִיָּה: הֵינֵנו קְטֹנִים אֵד.

פְּלוֹרִימוֹנֵט: אֲנִי זוֹכֵר אוֹתוֹךְ; לִפְנֵי כֵזֶה קִשָּׁה לִשְׁכּוֹחַ. מִי אַתָּה?

בוֹמְבֵט: הַמֶּלֶכֶת בְּרִנְגוֹמֵר!

(כּוֹלֵת מִשְׁתַּחֲוִיִּים; שְׁלֵגִיָּה בּוֹרַחַת; הַנְּסִיךְ בְּמִבּוֹכָה)

הַמֶּלֶכֶת: בּוֹא הִנֵּה פְּלוֹרִימוֹנֵט. נִשָּׂק אֶת יָדֵי- (הַנְּסִיךְ נִיגֵשׁ): אַה,

כמה אנשים חולמים על כך, לנשק את יד ברנגומר.

פלורימונט: דרישת שלום מאבי המלך.

המלכה: הוא מספר תמיד לכלם כמה יפה אני.

פלורימונט: אני מטכים בכל לב עם אבי, את באמת אשה יפה. איפה

הנסיכה שלגיה? היא בודאי נערה גדולה עכשיו.

המלכה: הטפשה הזו לא רצחה לבוא; רוצה רק לעבוד במטבח.

פלורימונט: הנסיכה שלגיה - עובדת במטבח?

המלכה: (צוחקת) בומבס - הבא אותה הנה כדי שהנסיך יראה אותה.

(בומבס הולך וחוזר עם שלגיה שעדיין לבושה יפה)

פלורימונט: את שלגיה?

המלכה: (פעורת פה) שלגיה?! איך העזת? מנין הבגדים האלה?

בומבס!!

בומבס: אני לגמרי מבולבל...

פלורימונט: היא נהדרת (לקהל)

המלכה: היא נהדרת? צאו מכאן! אני חולה, אני חולה! (מתעלפת);

בומבס מנסה במחטא. וכל יוצאים משתאים. הנסיך

יוצא עם שלגיה).

המלכה: בומבס, צא מיד! (קמה וניגשת לראי:)

ראי, ראי, אמור, עבני

היש בעולם יפה ממני?

הראי: קול משונה) הנך יפה מאד גברת - אך שלגיה היא נהדרת.

המלכה: לא, לא, לא! מה אעשה? אולי המכשפה הקט תעזור לי.

(בתנועת כסוף): שחור-לבן, אדום וחום

בקבוק שקשוק וגם קומקום

פפפ פפפ פפפ פפפ פפפ

חושי הקט עלי אלי

אלי עלי, הושיעי לי!

(המכשפה הקט מופיעה פתאום על מטאטא)

המלכה: הקטינקה שלי... הקטינו...

המכשפה: הקטינקה, הקטינו, נו, נו, נו, שמי הקט. מה את רוצה

עכשיו? מי יותר יפה ממך הפעם?

המלכה: הוי, הקטי שלי, עזרי לי. הראי אומר שקולגיה יפה ממני.

המכשפה: שלגיה? היא רק ילדה.

המלכה: ילדה קטנה? פלוריסמונט ראה אותה היום ועיניו כמעט

שיצאו מחוריהן. אלי לא שם לב בכלל.

המכשפה: חה חה חה, את בטוחה?

המלכה: וקשיבי: ראי, ראי אמור, ענני - היש בעולם יפה ממני?

הראי: הנך יפה מאד גברת - אך שלגיה היא נהדרת.

המלכה: הקט, הקט, עזרי לי!

הקט: מה אני יכולה לעשות? (המלכה מסתכלת בה במבט משונה)

לא, לא, לא, אני לא אחרוג את הילדה.

המלכה: היא מוכרחה למות.

- המכשפה: כבר רצחתי 32 אנשים. אני זקנה ומקורה להכנס לגן-העדן ואם ארצח עוד - לא ולא...!
- המלכה: אז עוצי לי עצה.
- המכשפה: (מהרהרת) אולי תשלחי אותה לאיזה בית-ספר, רחוק רחוק מכאן?
- המלכה: הקס, אינני יודעת מה קרה לך. את מכשפה לא טובה.
- המכשפה: נתתי לך עצה; אל תפריעי לי עוד. והנה עצה נוספת: קראתי בספר שלב טוב מוטיף יופי רב לאדם.
- המלכה: בספרים יש רק שטויות.
- המכשפה: שלום! (נעלמת)
- המלכה: (מתהוללת בחדר. בומבט מציץ לראות מה שלומה. המלכה מבחינה בו):
צא מכאן (חושבת בקול) לא אשלח אותה לבית ספר. היא מוכרחה למות. רק אז אהיה היפה בעולם. אח, יש לי תכנית מצויינת (צוחשת בקול) בומבט! (בומבט נכנס בריצה).
- בומבט: כן, מלכתי, איך את מרגישה...?
- המלכה: שתוק! אמור לנסיך ולכל החוזרים שיכנסו. (בומבט מכניס את כולט).
- הנסיך: המלכה מרגישה יותר טוב?
- המלכה: כן, הרבה יותר טוב.
- הנסיך: אני מבקש מן המלכה רשות לשאת את שלגיה לאשה.

המלכה: (בחיוך "מתוך") מזל טוב ילדיכם. אני מאושרת.

הנסיך: (מאושר) מתי? מתי?

המלכה: פלוריונט חביבי, תצטרך לחכות מעט. אני שולחת את שלגיה לבית ספר לשנה (כולם מתמלאים בכזבה).

שם היא תלמד איך להיות מלכה, טוב שלגיה?

שלגיה: תמיד רציתי ללמוד, תודה מלכתי.

פלוריונט: ואחרי שנה - שלגיה ואני -

המלכה: בודאי יקירי, אני מבטיחה.

(הנערות מאהלות לשלגיה "מזל טוב", בני הלווייה-

לנסיך. הכל שרים:

חיש מהר תחלוף שנה

והז נרקוד בחתונה

נשיר, נשמח, נשתה לחיים

פלוריונט ושלגיה - זוג מן השמיים.

פלוריונט: הפרידה קשה כל כך; ארוך לרגע לא אשכח.

שלגיה: גם אני ארוך אזכור

את דמותך בלבי אשמור

כולם: (שרים) חיש מהר תחלוף שנה.....

מערכת ב'

תמונה א'

(היער. שלגיה וחלוטבנט ג'ן הולכים ביער)

אה ג'ן, אני עיטת, הוא ונשב לנוח.

שלגיה:

כן גבירתי

ג'ן:

אל תקרא לי גברת, קרא לי שלגיה. אני זוכרת כי

שלגיה:

כשאנני היה עוד בחיים, אתה והוא משחקים הייתם

בשחמט ואני הייתי מכריעה להם.

כן ילדתי, אני זוכר

ג'ן:

לא גבירתי, אבל גם לא ילדתי. אני לא ילדה קטנה.

שלגיה:

(ג'ן יושב כפוף ומלא עצב)

למה אתה כפוף ככה?

אני מעט עייף חביבתי.

ג'ן:

האם עוד רחוק לבית הספר? אני מקווה שיגמרו שם

שלגיה:

הפרות חדשות. חמיד עזרתי במטבח ויש לי כל כך

הרבה ללמוד. מוז אכתיב לפלורנימונט מחרב...

(יושבת שקועה במחשבות. ג'ן מנחק פטיועז אחרות

ומדבר לעצמו).

ילדה מטכנה, היא איננה יודעת... אלי, אלי, אינני

ג'ן:

יכול לעשות זאת... אבל איך לי ברירה... אינני יכול,

אינני יכול.

ג'ן, זהו באמת יער גדול. האם אנשים רבים בהים

שלגיה:

ליער הזה? (הוא אינו מקשיב). ג'ן אתה שומע?

ג'ן: אה, לא שלגיה, כמעט שאין איש מגיע לחלק הזה של היער. קשה למצוא את הדרך פה ויש חיות רעות בלילה.

שלגיה: אני לא מפחדת כי אתה הלוטננט ג'ן גבור חיל. אתה חבן עלי, נכון?

ג'ן: (מסתיר פניו בידיו) סלחי לי שלגיה, סלחי לי.

שלגיה: (משתאה) על מה אסלח לך? (מנסה להסתכל בפניו)

ג'ן: אנא, ילדתי, אל תביטי עלי, אויה, אויה, אויה,

שלגיה: (מראה סמני דאגה) ג'ן, אני מפחדת, משהו לא בסדר, אמור לי.

ג'ן: המלכה ברנגומר...

שלגיה: מה, מה היא אמרה?

ג'ן: המלכה ציורתה שאני... תהרוג אותך... פה... ביער. (מתחיל לבכות חרש).

שלגיה: תהרוג אותי? אינני מבינה... למה? אני הולכת לבית-ספר לשנה... אני לא מבינה... (ג'ן ממשיך לבכות), ג'ן, ג'ן, אתה לא תהרוג אותי, אתה...

ג'ן: שלגיה, האמיני כי בשמחה הייתי נותן את חיי למענך, אבל הילדים שלי...

שלגיה: הילדים שלך?

ג'ן: המלכה אמרה כי אם לא תהרוג אותך אז היא תקח את

הילדים שלי ותשים אותם בבית סוהר.

שלגיה: אני מבינה עכשיו... אני לא הולכת לבית ספר כלל... אני
(מתפרצת בבכי אך מהרה מתגברת). אל תבכה ג'ן. אתה
מוכרח להרוג אותי. יש לך שלושה ילדים קטנים. אני
מבינה, אין לך ברירה.

ג'ן: אינני יכול, אינני יכול...

שלגיה: מהר, ג'ן, מהר, החרב שלך, אני אסגור את עיני, מהר, מהר...

ג'ן: (נופל על ברכיו והחרב נשמטת מידו), אלי, אלי, הושיע-נא

שלגיה: (מרימה את ראשה לאט, רעיון עולה במוחה) ג'ן, אולי
אפשר שלא תהרוג אותי ותאמר למלכה שהרגת אותי, אולי...

ג'ן: הלילה אני צריך להביא לה את הלב שלך ורק אז היא
תאמין שאת מתה... (מתרגש פתאום) אבל אני יכול להרוג חיה
ולהגיד למלכה שהרגתי אותך. אביא לה לב של חיה.

שלגיה: (בוכה מרוב שמחה) אז לא תהרוג אותי... לא תהרוג אותי...

ג'ן: (מודאג) אבל מה יקרה לך, לאן תלכי?

שלגיה: א... אל תדאג, אשאר ביער.

ג'ן: יש פה חיות רעות, אין פה איש, לא אעזוב אותך לבדך.

שלגיה: ג'ן, אני אסירת תודה לך. נתת לי את חיי במחנה. שוב

לארמון ואני אשאר פה ביער. אלהים יעזור לי.

ג'ן: באמת, אין דרך אחרת (ניגש אליה בשקט ומחבק אותה).

מתחיל לשיר לאט): אלי, אלי, שמע קולי / לך אשא

את תפילתי / שמור והגן על הנערה / מקור ורעב ומותה רעה.

אלי, אלי, שמע קולי / לך אשא תפילתי / שמור והגן
 ותן נא ישע / לנערה חפה מפסע. (ג'ן נושק לשלגיה ועוזב.)
 שלגיה נשארת בודדה. היא עוצמת את עיניה ומתפללת חרש. לאט לאט
 היא מרימה ראשה. פתאם היא רואה אור מרחוק. בלב פועם היא הולכת
 לקראת האור הגדל והולך.

תמונה ב'

(בבית הגמדים) - (אין הפסקה בין תמונה א' ל-ב').

שלגיה מתקרבת אל הבית שעל הבמה. שולחן ועליו דברי
 מאכל עומד בצד ושבע מטוח קטנות בצד השני. מאחור
 נמצא חנור. החדר מלוכלך. בפנה מטאטא. היא מהססת
 קצת, דופקת בדלת. אין תשובה).

שלגיה: שלום... שלום... האם נמצא מי שחוגג בבית? יו-הו, אולי

אכנס (נכנסת). אין כאן איש. בודאי מי שגר פה יחזור

עוד מעט (מתישבת על כסא, רואה את האוכל) המ... אני כל כך

רעבה. אני מקוה שלא יכעסו עלי אם אקח משהו... (טועמת

פה ושם) מי גר פה? המקום כל כך מלוכלך... והמטות

כל כך קטנות... אנקה את הבית (לוקחת מטאטא, מתחילה

לטאטא, אבל נעצרת ומפנקת) הוי אני עיפה. אולי אשכב

לנוח... רק לרגעים אחדים (שוכבת על המטה) אני מקוה

שאנשים טובים גרים פה... אני עיפה (נרדמת. הבמה מחשיכה

לרגע. מוטיקה. מדלח צדדית באולם מופיעים גמדים.)

הם שרים

הגמדים: נשיר וגם נשרוק (שורקים)

חיים טובים יש לנו פה
ביער הירוק
נשיר וגם נשרוק (שורקים)
עבוד הרבה ונוח קצת
אצלנו זה חוק
אם יש לך כאב או צער בלב
שכח אותם
ושלח אותם ב... (שורקים)
נשיר וגם נשרוק (שורקים)
עבוד הרבה ונוח קצת
אצלנו זהו חוק.

(עולים על הבמה של הדרם. אינם רואים את שלגיה
הישנה בפינת הבמה)

הפי: ארוחת ערב אחים!

גרמס: אנו באים!

סנופי: מה, מה אתם אומרים?

סניזי: אומרים ש... (מתעטש)

דופי: איפה אשים את הכלים?

סליפי: נלך לישון אחים (מפוק)

הפי: (כולם מתישבים) בשפול, אל תעמוד שם בפנה, בוא לאכול.

בשפול: לאכול, כן, חודה רבה.

גרמפי: ה... מישאו אכל מן הדיסטו שלי.

סנופי: מי אכל, מי?

דופי: לא אני!

סניזי: איפה ה... (מתעטש) שלי?

סליפי: נדמה לי שחוו מן החלב שלי (מפוק)

בשפול: סליחה, אבל העוגה שלי, איך דבר...?

הפי: אחים, היו אצלנו אורחים!

סנופי: איפה הס? איזה אורחים?

גרמפי: בודאי גנבים!

דופי: למה ישנם גנבים?

סליפי: טוב שלא לקחו את המטוח (בשפול ניגש למטה ורואה את

שלגיה. הוא חוזר נדהם אל אחיו)

דופי: מה יש בשפול?

בשפול: סליחה, באמת, אבל שם...

סנופי: מה יש שם?

גרמפי: הגנבים!

סניזי: (ניגש בינתיים למיטת שלגיה) אחים, זה לא גנבים, אחים,
(מתעטט. כולם נגשים ורואים את שלגיה. עומדים פעורי-פה)

סנופי: מה זה? מי זה?

דופי: זה ילד. אני ראיתי פעם ילד.

גרמפי: לילד אין שער ארון?

דופי: לא גנב?

סליפי: זה ישן... (כולם מסתכלים בשלגיה)

בשפול: סליחה אבל אני חושב שזאת ילדה.

דופי: מה ההבדל בין ילד וילדה?

דופי: ילדים יכולים לדבר, גם ילדות יכולות לדבר?

סנופי: ילדות לדבר?

גרמפי: ילדות בודאי יכולות לדבר.

סניזי: הביטו אחים, היא מסתובבת, היא (מתעטט).

דופי: אה, היא יפה, היא נהדרת

גרמפי: יפה-פיה...

סנופי: תן לי לראות

סליפי: היא אוהבת לישון

דופי: זה לא גנב...

בשפול: אחים, היא תראה אותנו. אולי היא תתעורר (הם לא שמים

לב אליו, רק עומדים ונוהנים מיפיה)

הפי: אני רוצה לעמוד פה ולהסתכל בה כל ימי חיי...

גרמפי: גם אני

סנופי: גם אני, גם אני

סליפי: גם אני, אינני רוצה לישון כלל...

דופי: הן הן,

בשפול: אנונו גמדים, משונים, היא תה תרצה להשאר פה...

סניזי: (מתעטט בקול, שלגיה מתעוררת)

שלגיה: אה, איפה אני? מה קרה לי? כך אני ביער (רוצה את

הגמדים) סליחה, אכלתי פה, הייתי רעבה ועייפה

ונרדמתי... (הם עומדים ומתפאילים מיופיה) תודה רבה

לא אפריע לכם, אלך... אתם כועסים עלי? .. איך לי כסף לשלם

בשביל האוכל... לילה טוב, תודה רבה (מתחילה לצאת,

הגמדים מתעצבים מאד)

הפי: את ילדה?

שלגיה: כן, אני ילדה...

גרמפי: אנונו גמדים (כולם מוויידיים ראשיהם בכלימה)

סנופי: את הולכת?

שלגיה: אינני רוצה להפריע...

בשפול: את לא אוהבת אותנו, כי אנונו גמדים...

שלגיה: אתם נחמדים מאוד...

דופי: מה אמרת?

שלגיה: אתם נחמדים מאוד.

סניזי: היא אמרה שאנחנו (מתעטש)

דפי: הן פעם לא ראינו ילדה יפה כמותך...

שלגיה: תודה רבה

סליפי: אם את רוצה לישרן פה הלילה, אתן לך את המטה שלי.

שלגיה: באמת? אני יכולה להשאיר פה אתכם?

הגמדים: (כורעים לפנייה על ברכיהם) בבקשה השאירי אתנו, אנא...

שלגיה: (בשמחה) תודה רבה גמדים טובים, אשאר! (הגמדים נאנחים

מרוב שמחה) שמי שלגיה!

הגמדים: אני דפי, אני גרמפי, אני (מתעטש) סניזי, סליפי,

ואני דופי, סנופי והוא בטפול.

שלגיה: נעים מאוד (הגמדים משתחקים)

דפי: מה אומרים נשכל כך שמחים שאפשר להתפוחץ?

שלגיה: אומרים הידד, הידד

הגמדים: (אחד אחד ואחר כך ביחד) הידד!

השיר: הידד, הידד

לשלגיה הידד

לחברה יפה-פיה

הידד, הידד

מערכה ג' - תמונה א'

(בארמון)

הקס: ברנגומר, מה את רוצה?

ברנגומר: הקסי, הווי הקסי, אני רוצה למות.

הקס: אני אעזור לך.

ברנגומר: אל תהיי כל כך מצחיקה. יש לי צרות.

הקס: שלגיה?

ברנגומר: (מניעה האשה בחיוב) כן.

הקס: אבל אמרתי לך לשלוח אותה לבית-ספר.

ברנגומר: שלחתי אותה עם ג'ן וצויתי עליה להרוג אותה...

הקס: נו, נו,

ברנגומר: ג'ן לא הרג אותה, יש לו לב טוב.

הקס: מה זה לב טוב?

ברנגומר: הוא סיפר לי שהרג אותה אבל שאלתי את הראי מי היא

איפה בעולם והוא השיב לי: שלגיה.

הקס: היא חיה.

ברנגומר: אני רוצה לדעת איפה היא. אני אהרוג אותה כמו ידי.

הקס: אני לא רוצה לעזור לך. אמרתי לך שאני רוצה ללכת

לבן העדן. אני משתדלת להיות טובה ולא נותנים לי.

ברנגומר: רק הפעם הזאת, הפעם האחרונה... איפה היא? איפה שלגיה?

הקס: טוב, אתן העדות, זו הפעם האחרונה שאני עוזרת לה.

(הקס ניגשת אל בקבוק גדול ומסתכלת פנימה) אה, הנה היא,

חי, חי, חי, איך הגיעה לשם?

ברנגומר: איפה? איפה?

הקס: בביתם של שבעת הגמדים.

ברנגומר: זה רחוק מאד ביער. תצטרכי לעוף על מטאטא.

הקס: איך צורך במטאטא, אני יודעת איך אפשר להגיע לטם

בומישה רגעים.

ברנגומר: תודה, הקטינה

הקס: אני לא אוהבת לעשות זאת, נו, טוב, הנה סינור קסם. את

לובשת אותו ומוף - את שם. (ברנגומר הוטפת את הסינור

ומנסה ללבוש אותו).

הקס: חכי רגע, טפשה, הגמדים יראו אותך, את המלכה ברנגומר,

והם יחרגו אותך. הם אוהבים את שלגיה.

ברנגומר: אז מה לעשה?

הקס: ראשית כל, איך תורגי אותה?

ברנגומר: בסכיך

הקס: טפו, דט... מות צריך להיות דבר נקי ויפה.

המכשפות: מות, מות יפה!

הקס: הנה מסרק. אם תשימי את המסרק בשער שלה היא תמות מיד.

ברנגומר: (מנסה לנסות על הקס) כך?

הקס: (אה! השתגעתי? את רוצה להרוג אותי?)

לדף 19-

ברנגומר: טליחה הקטינה.

הקס: ואם משהו יקרה ולא תצליחי עם המסרק, אז הנה תפוח. הצד

הירוק הוא טוב והצד האדום הוא מוות!

ברנגומר: אקח את שניהם.

הקס: רגע אחד. צריך לשנות אותך שלא ידעו שאת ברנגומר.

נעשה ממך רוכלת זקנה ומכוערת, חי, חי, חי זקנה ומכוערת.

ברנגומר: מו? העשי ממני אשה זקנה.

לדף 19-

הקס: את לא רוצה? טוב, טוב.

ברנגומר: כן, כן, בבקשה הקסי.

(המלכה מתגלגלת פתאם לרוכלת דקנה).

רוכלת: אוי, זאת אני ברנגומר? זה הקול שלי?

הקס: אף אחד לא יכיר אותך ולא את קולך, הפילו האמא שלך לא

תכיר אותך.

הרוכלת: חני לי את הסינור ואעוף.

הקס: אם תחני לה את התפוח, את צריכה לעמוד ולספור עד מאה.

אל תשכחי.

הרוכלת: לספור עד מאה.

הקס: טוב, לכי להרוג את הילדה המסכנה.

הרוכלת: (עומדת לצאת) היי, הקסי, איך אני חוזרת להיות מלכה

ברנגומר?

הקס: היי, היי, כמעט שכחתי. שתי את זה ואז פוף, את המלכה.

הרוכלת: תודה רבה, מוח לשלגיה!

הקס: (דמעות בעיניה) מוח לשלגיה...

תמונה ב' (בבית הגמדים)

שיר: אני רוצה כל כך לרקוד

אבל רגלי לא מטכימות

הבעיה היא שהן נקיות

וזה לא נורמלי

הוי הם השיר טפשי

המילים גם טפשיות

אבל אני אוהב לשיר

עם יתר הגמדים

שלגיה: אני הולכת לאפות עוגה ליום ההולדת של בשפול.

בשפול: אני כבר בן 173

הפי: והתינוק במשפחה

סנופי: נשוב עוד מעט לאכול מן העוגה, טוב?

דופי: איזה עוגה?

שלגיה: לעבודד אחים, להחראות.

הגמדים: הידד, הידד

לעבודה נצעד

עם בקר אור

בחום ובקור

נצעד, האם הידד

הידד, הידד (הגמדים עוזבים. השירה נשמעת מרחוק)

(הרוכלת מתקרבת לבית, מתדפקת בדלת...)

שלגיה: אחים?

הרוכלת: לא אחים, אחות!

שלגיה: (נבהלת) מי את?

הרוכלת: שלום חביבתי, אל תפחדי, אני רוכלת זקנה. אפשר להכנס?

שלגיה: אה, כן, הכנסי בבקשה. איך הגעת הנה? איך איש בא למקום הזה.

הרוכלת: תעיתי ביער, הווי, אני כל כך עיפה.

שלגיה: שבי, הנה, את רוצה לשחות?

הרוכלת: תודה יפתי, מעט מיס? (שלגיה מבישה לה מיס) הווי, חיי

קשים מאד, אני הולכת מבית לבית כל היום.

שלגיה: אבל פה ביער אין בחים.

הרוכלת: אולי את תעזרי לאשה זקנה ותקני משהו?

שלגיה: הייתי רוצה לקנות, אבל אין לי כסף.

הרוכלת: יש לי דברים נפלאים.

שלגיה: נכון, אבל אין לי כסף.

הרוכלת: את ילדה יפה וטובה. אני אתן לך משהו במתנה.

שלגיה: לא, לא, חלילה, לא אקח דבר.

הרוכלת: את טובה אלי. נתת לי לנוח ולשחות. קחי מתנה. הנה

מסרק נחמד, הביטי.

שלגיה: באמת מסרק נחמד, אבל לא אקח. את תוכלי לקבל כסף עבורו.

לא אקח, לא, תודה רבה.

הרוכלת: אבל אני רוצה לתת לך מתנה. אני אסרק את שערויך היפות.

(הרוכלת מושיטה את ידה האוחזת במסרק וכמעט נוגעת בשערותיה

של שלגיה, שלגיה דזה פתאם ממקומה)

שלגיה: לא, תודה רבה, אשה טובה, אבל לא אקח (מחזירה את המסרק לסל) שבי נא קצת. אני אופה עוגה ותאכלי אתנו.
הרוכלת: תודה בובתי, אבל אני לא אוכלת עוגה, עלי לשמור על גזרת גופי. אני אוכל תפוח (מוציאה תפוח, מוציאה תפוח, מתחילה לאכול ממנו) לא רצית במסרק אבל עליך לטעום מן התפוח שלי. עשי לי טובה.

שלגיה: אינני רעבה, תודה
הרוכלת: את רוצה שאלך לי?
שלגיה: לא, לא שבי-נא, אל תלכי.
הרוכלת: אז תאכלי אתי מן התפוח הטוב.
שלגיה: רק חתיכה קטנה (נוגסת בתפוח, מתחילה להחנק, נושמת בכבדות וצונחת על הרצפה)

הרוכלת: אה, סוף סוף הצלחתי! ברוך השם, היא מתה (מנשקת את התפוח) עכשיו עלי למפור עד מאה. אחת, שתיים, שלוש... (נשמעת שירת הגמדים. הרוכלת נדהמת. מתחילה לסחוב את שלגיה לפינה.
הגמדים מתקייבים)

הגמדים: הידד, הידד

נלך לחגיגה

נשתה סם מיץ

נאכל עוגה

נצעד, היאח, הידד

הידד, הידד

(נכנסים אל הבית, רואים את הרוכלת)

הפיי: שלגיה!

סנופי: מי את? מה את עושה פה?

הרוכלת: שלום חברים, אני רוכלת זקנה. סרטיס? גרביס? מסרק?

גרמפי: אנחנו לא רוצים דבר.

הגמדיס: איפה שלגיה?

הרוכלת: יצאה ליער ל-58,57,56... רגעים

דופי: כמיה?

הרוכלת: 63,62,61...

סנופי: מה את מקסקטת?

סליפי: מתי היא תשוב?

הרוכלת: בעוד 67,65,64... דקות

בטפול: שליחה אחים אבל היא אף פעם לא עוזבת את הבית.

הגמדיס: זה לא בסדר, איפה שלגיה? וכו' (הרוכלת סופרת בטקט)

סניזי: אני לא אוהב את האטה הזאת.

גרמפי: צאי מפה מיד (הרוכלת נפחדת מעט ומתחילה לצאת)

הרוכלת: שלום, 83, שלום, 84, שלום...

הגמדיס: לכי מפה! (מחפטים את שלגיה-שלגיה, שלגיה.)

סנופי: שלגיה, אחים הנה, מהר! (הגמדיס ממחרים ורואים את שלגיה על

הרצפה)

גרמפי: מים, מים (הפי מהר ומביא מיט. מנסים לעורר אותה, אך היא

לא זזה).

דופי: שלגיה מתה? (הגמדיס כורעים סביבה. דמעות בעיניהם. הרוכלת

נראית מרתוק. היא שותה את המשקה והנפכת למלכה)

סנופי: (רואה אותה) הביטו, הביטו, זו לא היתה אטה זקנה, זו המלכה

ברנגומר! (הגמדיס רואים את המלכה בורחת)

סניזי: (בוכה ומתעטט) היא הרגה את שלגיה שלנו.

הגמדיס: (חרט חרט) שלגיה, שלגיה.....

מערכה ד' (בארמון)

(הנערות ובומבס עומדים ומדברים)

מינט: אמרתי לך, היום היא חשוב מבית הספר.

סוזט: עברה שנה.

קולט: גם פלורימונט יבוא היום.

פאולט: המלכה אמרה שאחרי שנה תהיה חתונה.

בומבס: היא לא אמרה לי כלום. אינני מבין...

מינט: קסה לי להבין מפני מה שלגיה לא כתבה אף מכתב אחד במסך כל

השנה.

סוזט: בודאי למדה הרבה.

קולט: אני כל כך שמחה. היא תבוא עוד מעט (נטמעת הצוצרה)

פאולט: הנסיך פלורימונט הגיע.

בומבס: פלורימונט? שום דבר לא מוכן, אני לגמרי מבולבל, אלך להודיע

למלכה... (נכנסים הנסיך ובני לוויתו) ברוך הבא... ברוך השם,

רגע אחד... אקרא למלכה, סליחה, אני לגמרי מבולבל...

פלורימונט: שלום, שלום, איפה שלגיה?

מינט: עוד לא שבה מבית הספר.

פלורימונט: מה שלומה? לא שמעתי ממנה כל השנה.

סוזט: גם לנו לא כתבה.

פלורימונט: כל רגע, כל טעה חשבתי עליה. (נכנסת המלכה, מטתחורוים)

שיר - שיר אחד

שיר אחד

יש לי רק שיר אחד

שיר אחד

ורק בטבילך

לב אחד

יש לי רק לב אחד

גם לך יש לב אחד

רק ביטבילי

סלגיה שהיא האהובה

סלגיה רק היא ואני

טיר אחד, יש לי רק טיר אחד

וטיר אחד, הוא סלגיה

ברנגומר: אה, פלורימונט, טכחתי טאחה צריך לבוא. נטק את ידי.

פלורימונט: מתי היא חוזרת?

ברנגומר: חביבי, אתה לא יודע?

פלורימונט: יודע מה?

ברנגומר: אה, יש לי חדשות רעות, סלגיה חלתה בבית הספר ומתה. (פלורימונט

וכולם נדהמים)

פלורימונט: סלגיה מתה, מה?

ברנגומר: טלחתי רופאים אבל... (ג'ן מתפרץ) מה אתה עושה פה, (אתה בורח

מבית הסהר? בומבט, החיילים! תפסו אותו.)

ג'ן: החיילים לא יבואו, ספרתי להם הכל, יקטיבו לי ולא לך.

ברנגומר: חיילים, תפסוהו (איט לא בא)

ג'ן: אני אספר לכם מה קרה לסלגיה, היא מתה, כך והיא הרגה אותה,

רוצחת! (כולם חמומי רעם)

ברנגומר: סקר, חיילים!

בומבט: אני לגמרי מבולבל...

ג'ן: הנה העדים שלי (נכנסים הגמדים ונוטאים ארוך מקוטט בפרחים)

פה טוכבת סלגיה. המלכה הרגה אותה.

ברנגומר: הוציאו אותו מפה! (מתנפלת על הגמדים והארון נופל. כל אחד

מתרגש ומקיף את הארון. סלגיה מטעלת. ג'ן סוחב את המלכה הצדה)

הגמדים: שלגיה, היא נוטמת, טקט כולם (שלגיה מתחילה להתרומם)

פלורימונט: היא חיה!

שלגיה: התפוח... (מחזיקה חתיכת תפוח ביד) מה קרה לי?

חלמתי חלום, מי אתם? אה... אחים, שלום,

פלורימונט! (הנסיך עוזר לה לקום)

ג'ן: היא לא הצליחה להרוג אותך.

שלגיה: התפוח, הרוכלת הזקנה.

הפי: זאת הייתה ברנגומר!

שלגיה: אני זוכרת עכשיו, אני זוכרת... אבל אני חיה.. אני חיה.

פלורימונט: אני אשמור עליך יקירתי. תמיד נהיה יחד.

ג'ן: עונט למלכה, עונט!

בומבס: יש לי רעיון, נטלח אותה לטיביריה.

כולם: רעיון מצויץ, לטיביריה!

ברנגומר: הקס, הקס, עזרי לי (מוטיעה הקס)

הקס: אמרתי לך שלא אעזור לך יותר. אני רוצה להיות טובה, חי, חי, חי,

מדל טוב שלגיה. האם מותר לי לבוא לחתונה שלך?

פלורימונט: זה היום המאושר בחיי. כולם מוזמנים לחתונה (ג'ן מוציא

את המלכה)

שלגיה והנסיך צועדים קדימה ושרים: "עוד יום יבוא"

הכל מצטרפים לטירה.